

Het weeshuis in de azuurblauwe zee

TJ Klune

HET
WEESHUIS IN
DE
AZUURBLAUWE
ZEE

Vertaald door Anneke Bok en
Claudia de Poorter

'VOLT

Amsterdam 2022

Oorspronkelijke titel *The House in the Cerulean Sea*
Copyright © 2020 TJ Klune
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Copyright vertaling © 2022 Anneke Bok en Claudia de Poorter /
Uitgeverij Volt, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam

Omslag Caren Limpens
Omslagillustratie © Red Nose Studio
Binnenwerk Perfect Service

ISBN 978 90 214 6268 4 / NUR 285
www.uitgeverijvolt.nl

Voor iedereen die er vanaf het begin bij betrokken is geweest:
kijk eens wat een resultaat. Bedankt.

EEN

‘O jee,’ zei Linus Baker en hij wiste zich het zweet van zijn voorhoofd. ‘Dit is wel heel bijzonder.’

Dat was nog zacht uitgedrukt. Hij keek vol verbazing hoe Daisy, een meisje van elf, houten blokken hoog boven haar hoofd liet zweven. De blokken draaiden traag in het rond. Daisy fronsde haar wenkbrauwen in opperste concentratie, met het puntje van haar tong tussen haar tanden. Het duurde nog ruim een minuut voordat de blokken langzaam naar de grond daalden. Ze had ze verbluffend goed onder controle.

‘Juist,’ zei Linus terwijl hij verwoed aantekeningen maakte in zijn notitieboekje. Ze waren in het kantoor van de directeur, een keurig nette kamer, met net als in alle overheidsinstellingen bruin tapijt en aftands meubilair. Aan de muren hingen foielelijke schilderijen van maki’s in allerlei poses. De directeur had ze vol trots laten zien en had Linus verteld dat schilderen haar passie was en dat ze zich, als ze geen directeur van dit weeshuis was geworden, als makitemmer zou hebben aangesloten bij een circus, of een galerie zou hebben geopend om haar kunstwerken met de wereld te delen. Linus vond dat de wereld beter af was wanneer de schilderijen in deze kamer bleven, maar dat hield hij wijselijk voor zich. Hij was hier niet gekomen om kritiek te leveren op amateuristische kunstwerken. ‘En hoe vaak laat je, nou ja, dingen zweven?’

De directeur van het weeshuis, een plompe vrouw met kroezend haar, nam het woord. ‘O, dat gebeurt maar zelden, hoor,’ zei ze vlug. Ze wreef in haar handen, en haar ogen schoten heen en weer. ‘Misschien een of twee keer... per jaar?’

Linus kuchte.

‘Per maand,’ verbeterde de vrouw zichzelf. ‘Dom van me. Geen idee waarom ik per jaar zei. Ik versprak me. Ja, een of twee keer per máánd. U weet hoe dat gaat. Hoe ouder de kinderen worden, hoe vaker ze... dingen gaan doen.’

‘Klopt dat?’ vroeg Linus aan Daisy.

‘Ja,’ zei ze. ‘Een of twee keer per maand, niet vaker.’ Ze lachte stralend naar hem, en Linus vroeg zich af of ze voor zijn komst soms ingefluisterd had gekregen wat ze moest antwoorden. Het zou niet voor het eerst zijn dat zoiets gebeurde, en volgens hem ook zeker niet voor het laatst.

‘Natuurlijk,’ zei Linus. Ze wachtten, terwijl zijn pen verder kraste over het papier. Hij voelde dat ze naar hem keken, maar hij bleef zich concentreren op wat hij schreef. Nauwkeurigheid vergde nu eenmaal aandacht. Hij ging altijd grondig te werk, en zijn bezoek aan dit specifieke weeshuis was op zijn zachtst gezegd verhelderend. Hij moest zoveel mogelijk bijzonderheden noteren om zijn eindrapport te kunnen afmaken als hij terug was op kantoor.

De directeur boog zich over Daisy, streek haar weerbarstige zwarte haar naar achteren en zette het vast met plastic vlinderklemmetjes. Daisy staarde verlangend naar haar blokken op de grond, alsof ze wilde dat ze nog een keer zouden gaan zweven, en haar borstelige wenkbrauwen gingen op en neer.

‘Heb je er controle over?’ vroeg Linus.

Voordat Daisy kon antwoorden, zei de directeur: ‘Natuurlijk heeft ze dat. We zouden nooit toestaan dat ze...’

Linus hief zijn hand. ‘Ik zou het graag van Daisy zelf horen, mevrouw. Hoewel ik er niet aan twijfel dat u het beste met haar voorhebt, is mijn ervaring dat kinderen zoals Daisy meestal... openhartiger zijn.’

De directeur leek weer iets te willen zeggen, totdat Linus een wenkbrauw optrok. Ze slaakte een zucht, knikte even en ging iets bij Daisy vandaan staan.

Na een laatste aantekening deed Linus de dop op zijn pen en

deed die samen met het notitieboekje in zijn aktetas. Hij stond op uit zijn stoel en ging op zijn hurken voor Daisy zitten, onder krakend protest van zijn knieën.

Daisy beet op haar onderlip en keek hem met grote ogen aan. 'Daisy? Heb je er controle over?'

Ze knikte langzaam. 'Ik geloof van wel. Sinds ik hier ben, heb ik niemand meer pijn gedaan.' Haar mondhoeken gingen omhoog. 'Behalve Marcus. Ik vind het niet leuk om mensen pijn te doen.'

Hij zou het bijna geloven. 'Dat heeft ook niemand gezegd. Maar soms hebben we geen controle over... de gaven die we hebben gekregen. En dat is niet per se de schuld van degenen met die zogeheten gaven.'

Dat leek haar niet op te vrolijken. 'Wie zijn schuld is het dan wel?'

Linus knipperde met zijn ogen. 'Tja, daarbij spelen allerlei factoren een rol. Volgens recent wetenschappelijk onderzoek kunnen extreem heftige emoties ertoe leiden dat er dingen gebeuren zoals bij jou. Verdriet. Woede. Maar ook blijdschap. Misschien was je wel zo blij dat je per ongeluk een stoel hebt gegooid naar je vriend Marcus.' Om die reden was hij hiernaartoe gestuurd. Marcus had naar het ziekenhuis gemoeten om zijn staart te laten onderzoeken. Er zat een rare knik in, en het ziekenhuis had er meteen melding van gemaakt bij het ministerie van Toezicht Magische Jeugd, zoals verplicht was. Die melding had aanleiding gegeven tot een onderzoek, en daarom had Linus opdracht gekregen om een bezoek te brengen aan dit weeshuis.

'Ja,' zei Daisy. 'Dat klopt helemaal. Ik werd er zo blij van dat Marcus mijn kleurpotloden had gepikt dat ik per ongeluk een stoel naar hem heb gegooid.'

'Juist,' zei Linus. 'Heb je wel je excuses aangeboden?'

Ze keek weer naar haar blokken en schuifelde met haar voeten. 'Ja. En hij zei dat hij niet boos was. Hij heeft mijn kleurpotloden zelfs nog geslepen voordat hij ze teruggaf. Daar is hij beter in dan ik.'

‘Dat is erg aardig van hem,’ zei Linus. Hij wilde haar eigenlijk best een schouderklopje geven, maar dat hoorde niet, vond hij. ‘En ik weet dat het niet je bedoeling was om hem pijn te doen, niet echt. Misschien is het beter om voortaan eerst even na te denken voordat je emoties de overhand krijgen. Is dat een idee?’

Ze knikte enthousiast. ‘Ja, zeker. Ik beloof dat ik voortaan eerst zal nadenken voordat ik met pure geestkracht stoelen ga gooien.’

Linus slaakte een zucht. ‘Dat is geloof ik niet helemaal wat ik...’

Er klonk belgerinkel van ergens diep in het oude gebouw.

‘Koekjes,’ zei Daisy zacht voordat ze naar de deur holde.

‘Eentje maar,’ riep de directeur haar na. ‘Niet je eetlust bederven!’

‘Nee, hoor!’ riep Daisy terug en ze trok de deur met een klap achter zich dicht. Linus hoorde haar in volle vaart door de gang naar de keuken rennen.

‘Dat gaat ze natuurlijk wel doen,’ mopperde de directeur, die neerplofte op de stoel achter haar bureau. ‘Dat doet ze altijd.’

‘Als u het mij vraagt, heeft ze best een paar koekjes verdiend,’ zei Linus.

Ze wreef even over haar gezicht voordat ze hem bedachtzaam aankeek. ‘Nou, dan zijn we klaar. U hebt alle kinderen gesproken. U hebt het weeshuis geïnspecteerd. U hebt gezien dat het goed gaat met Marcus. En dat Daisy, ondanks het... incident met de stoel, duidelijk geen kwaad in de zin heeft.’

Dat leek hem ook. Marcus leek er meer op gebrand dat Linus zijn naam op zijn ingegipste staart zou zetten, dan dat hij Daisy in de problemen wilde brengen. Linus had geweigerd en gezegd dat hem dat niet gepast leek. Marcus was teleurgesteld geweest, maar had zich vrijwel meteen herpakt. Linus verwonderde zich erover – zoals wel vaker – hoe veerkrachtig de kinderen allemaal waren, wat er ook gebeurde. ‘Juist.’

‘U wilt me zeker niet vertellen wat u in uw rapport gaat zetten over...’

‘Geen sprake van,’ reageerde Linus stekelig. ‘Zoals u weet, ontvangt u een kopie zodra ik het heb ingediend. Dan pas krijgt u inzage, en geen moment eerder.’

‘Natuurlijk,’ haastte de directeur zich te zeggen. ‘Ik wilde ook niet suggereren dat u...’

‘Ik ben blij dat onze neuzen dezelfde kant op wijzen,’ zei Linus. ‘En het MVTMJ zal dat beslist ook waarderen.’ Hij pakte zijn aktetas en reorganiseerde de inhoud tot die naar zijn zin was. Hij sloot hem en klikte de sluiting dicht. ‘Goed, tenzij er nog iets anders is, neem ik nu afscheid en wens ik u...’

‘De kinderen mogen u graag.’

‘Dat is wederzijds,’ zei hij. ‘Ik zou niet kunnen doen wat ik doe als dat niet zo was.’

‘Dat is bij anderen zoals u niet altijd het geval.’ Ze schraapte haar keel. ‘Of, beter gezegd, bij de andere maatschappelijk werkers.’

Hij wierp een verlangende blik op de deur. Hij had al bijna buiten gestaan. Met zijn aktetas als een schild voor zijn buik geklemd draaide hij zich weer om.

De directeur stond op uit haar stoel en liep om het bureau heen. Hij stapte achteruit, voornamelijk uit gewoonte. Ze kwam niet dichterbij, maar leunde tegen haar bureau. ‘Er zijn hier... anderen geweest,’ zei ze.

‘Is dat zo? Dat is uiteraard niet ongebruikelijk, maar...’

‘Die hadden geen oog voor de kinderen,’ zei ze. ‘Niet voor wie ze werkelijk zijn, alleen voor waartoe ze in staat zijn.’

‘Deze kinderen horen een kans te krijgen, net als alle andere kinderen. Ze kunnen toch niet meer op adoptie hopen als ze worden behandeld als wezens waar je bang voor moet zijn?’

De directeur snoof minachtend. ‘Adoptie.’

Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee hoor, neemt u me niet kwalijk. U bent een verademing, op uw eigen manier. Uw optimisme is aanstekelijk.’

‘Tja, ik ben beslist het zonnetje in huis,’ merkte Linus droogjes op. ‘Goed, als dit het was, kom ik er zelf wel...’

‘Hoe kunt u het opbrengen om te doen wat u doet?’ vroeg ze. Toen trok ze wit weg alsof ze zelf schrok van wat ze zojuist had gezegd.

‘Ik begrijp niet wat u bedoelt.’

‘Werken voor het MVTMJ.’

Er gleden zweetdruppels langs zijn nek in de kraag van zijn overhemd. Het was vreselijk warm in het kantoor. Voor het eerst in lange tijd wilde hij dat hij buiten in de regen stond. ‘En wat is er mis met het MVTMJ?’

Ze aarzelde. ‘Het was niet beledigend bedoeld.’

‘Ik mag toch hopen van niet.’

‘Het is alleen zo...’ Ze ging rechtop staan, haar armen nog steeds over elkaar geslagen. ‘Vraagt u het zich nooit eens af?’

‘Nooit,’ zei Linus prompt. Toen: ‘Wat eigenlijk?’

‘Wat er gebeurt met een weeshuis als dit nadat u uw eindrapport hebt ingediend. Wat er met de kinderen gebeurt.’

‘Tenzij me wordt gevraagd om terug te gaan, neem ik aan dat ze verder leven als pientere, gelukkige kinderen totdat ze pientere, gelukkige volwassenen worden.’

‘Die, omdat ze zijn wie ze zijn, nog steeds onder toezicht staan van de overheid.’

Linus voelde zich in het nauw gedreven. Hij was hier niet op voorbereid. ‘Ik werk niet voor het ministerie van Toezicht Magische Volwassenen. Als u zich wat dat betreft zorgen maakt, stel ik voor dat u dat bespreekt met het MVTMV. Ik richt me enkel en alleen op het welzijn van kinderen.’

De directeur glimlachte treurig. ‘Het blijven geen kinderen, meneer Baker. Uiteindelijk worden ze altijd volwassen.’

‘Ja, en mochten ze niet geadopteerd worden en het weeshuis pas verlaten als ze volwassen zijn, hebben ze voldoende handvatten gekregen van iemand zoals u om zichzelf te kunnen redden.’ Hij deed nog een stap achteruit naar de deur. ‘Welnu, als u me wilt excuseren, ik moet de bus halen. Het is nog een hele rit naar

huis, en ik wil hem niet missen. Bedankt voor uw gastvrijheid. En nogmaals, zodra het rapport is ingediend, krijgt u een kopie voor uw eigen administratie. Laat het ons weten als u nog vragen hebt.'

'Nou, ik heb eigenlijk nog wel een paar...'

'Schriftelijk graag,' riep Linus, die al op de gang stond. 'Ik zie uw vragen met belangstelling tegemoet.' De deur sloot met een klikje. Hij haalde diep adem en blies die langzaam uit. 'Nu ben je de pineut, ouwe jongen. Ze gaat je met honderden vragen be-stoken.'

'Ik kan u nog steeds horen,' zei de directeur door de deur.

Linus schrok en maakte zich haastig uit de voeten.

Hij wilde net de voordeur uit gaan, maar bleef staan omdat hij een luid lachsalvo hoorde, afkomstig uit de keuken. Tegen beter weten in liep hij er op zijn tenen naartoe. Hij kwam langs posters die met punaises aan de muur waren gehangen, met daarop dezelfde teksten die in alle door het MVTMJ erkende weeshuizen hingen die hij had bezocht. Er stonden lachende kinderen op met daarboven motto's als: GEHOORZAME KINDEREN ZIJN HET GELUKKIGST en BRAAF ZIJN IS GEZOND en WIE OVER FANTASIE BESCHIKT, HEEFT GEEN BEHOEFTE AAN MAGIE.

Hij stak zijn hoofd om de keukendeur.

Daar zat een groep kinderen aan een grote houten tafel.

Er was een jongen die blauwe veren op zijn armen had.

Er was een meisje dat kakelend lachte, als een heks – niet verbazingwekkend, want dat was ze ook volgens haar dossier.

Er was een ouder meisje dat zo betoverend mooi kon zingen dat schepen te pletter sloegen op de kust. Linus was verbijsterd toen hij dat in haar dossier had gelezen.

Er was een selkie, een jongetje met een bontvacht over zijn schouders.

En Daisy en Marcus, natuurlijk. Ze zaten naast elkaar, en Daisy uitte luidkeels, met haar mond vol koek, haar bewondering over het gips om zijn staart. Marcus lachte breed naar

haar. Zijn gezicht was bezaaid met roestkleurige sproeten, en zijn staart lag op tafel. Linus hoorde dat hij haar vroeg of ze ook een tekening op zijn gips wilde maken met haar kleurpotloden. Daar was ze meteen voor te vinden. ‘Een bloem,’ opperde ze. ‘Of een insect met scherpe tanden en een angel.’

‘Ja,’ zei Marcus ademloos. ‘Het insect. Je moet het insect tekenen.’

Linus liet ze met rust, tevreden over wat hij had gezien.

Hij liep opnieuw naar de buitendeur. Hij slaakte een zucht toen hij beseftte dat hij zijn paraplu weer eens had thuisgelaten. ‘Uitgerekend nu het...’

Hij deed de deur open en stapte naar buiten, de regen in, om de lange tocht naar huis te aanvaarden.

TWEE

‘Meneer Baker!’

Linus kreunde zacht. Het was vandaag zo goed gegaan. Nou ja. Hij had een kloddertje oranje dressing op zijn keurige witte overhemd gekregen van de kledderige salade die hij in de kantine had gegeten, een hardnekkige vlek die alleen maar groter was geworden toen hij hem had willen wegpoetsen. En de regen kletterde op het dak, zonder dat iets erop wees dat het binnen afzienbare tijd droog zou worden. Hij had zijn paraplu weer eens thuisgelaten.

Maar afgezien daarvan was zijn dag goed verlopen.

In grote lijnen.

Om hem heen verstomde het geratel van toetsenborden toen mevrouw Jenkins kwam aanlopen. Ze was een strenge vrouw, en haar haar zat zo strak achterover dat haar monobrauw was opgetrokken tot halverwege haar voorhoofd. Hij vroeg zich weleens af of ze ooit in haar leven had geglimlacht. Hij dacht van niet. Mevrouw Jenkins was een stugge vrouw met het karakter van een sluwe slang.

Ze was ook zijn leidinggevende, en Linus Baker durfde haar geen voet dwars te zetten.

Hij trok zenuwachtig aan de kraag van zijn overhemd, terwijl mevrouw Jenkins tussen de bureaus door dichterbij kwam – haar hakken tikten fel op de koude stenen vloer. Haar assistent, een verachtelijke kwal van een vent die Gunther heette, liep vlak achter haar met zijn klembord en een idioot lang potlood, dat hij gebruikte om notities te maken over werknemers die de kant-

jes er vanaf leken te lopen. Aan het eind van de dag werden de strafpunten bij elkaar opgeteld en toegevoegd aan de weeklijst. Aan het eind van de week kregen degenen met vijf of meer strafpunten daar een aantekening van in hun persoonlijk dossier. Dat wilde niemand.

Toen mevrouw Jenkins en Gunther langsliepen, zaten de werknemers met gebogen hoofd te doen alsof ze werkten, maar Linus wist wel beter; ze spitsten hun oren om op te vangen wat hij verkeerd had gedaan en wat zijn straf zou zijn. Misschien werd hij wel eerder naar huis gestuurd, en zou die tijd op zijn salaris worden ingehouden. Of misschien moest hij juist overwerken en zou er toch een bedrag op zijn salaris worden ingehouden. In het ergste geval zou hij ontslagen worden, zou zijn werkende leven voorbij zijn, en zou hij geen salaris meer hebben waarop ooit nog iets kon worden ingehouden.

Hij kon niet geloven dat het pas woensdag was.

En hij voelde zich nog ellendiger toen hij beseftte dat het pas dinsdag was.

Hij kon helemaal niets bedenken wat hij verkeerd had gedaan, tenzij hij een minuut te laat was teruggekomen van het toegestane kwartier voor de lunch, of dat zijn laatste rapport onbevredigend was geweest. Er schoot hem van alles door het hoofd. Was hij te lang bezig geweest de vlek weg te poetsen? Of had er een tikfout in zijn rapport gestaan? Vast niet. Dat was onberispelijk geweest, in tegenstelling tot zijn overhemd.

Maar mevrouw Jenkins had een verbeterde uitdrukking op haar gezicht, wat niet veel goeds beloofde voor Linus. De kantoorruimte, waar hij het altijd koud had gevonden, was nu onaangenaam warm. Ook al was het er tochtig – verergerd door het rotweer –, de zweedruppels bleven maar over zijn nek rollen. De groene gloed van zijn computerscherm leek te fel, en hij moest zijn best doen om zijn ademhaling rustig en gelijkmatig te houden. Bij het laatste lichamelijke onderzoek dat Linus had laten doen, had de dokter gezegd dat zijn bloeddruk te hoog was en dat hij de stressfactoren in zijn leven moest zien te verminderen.

Mevrouw Jenkins was zo'n stressfactor.

Die gedachte hield hij voor zich.

Zijn kleine houten bureau stond bijna in het midden van de kantooruimte: bureau 7 in rij L, in een ruimte met zesentwintig rijen van elk veertien bureaus. Er was nauwelijks ruimte tussen. Een magere spriet zou geen moeite hebben om ertussendoor te lopen, maar dat gold niet voor iemand met een paar extra kilo's rond zijn heupen (nou ja, 'een paar' was eigenlijk zacht uitgedrukt). Als ze persoonlijke spulletjes op hun bureau hadden mogen hebben, zou het waarschijnlijk rampzalig zijn geweest voor iemand als Linus, maar dat was tegen de regels. Nu bleef het erbij dat hij vaak met zijn brede heupen tegen de bureaus botsde, waarvoor hij zich dan haastig verontschuldigde als hem boze blikken werden toegeworpen. Het was een van de redenen dat hij meestal wachtte tot vrijwel iedereen naar huis was voordat hij zelf wegging. Dat, en het feit dat hij onlangs veertig was geworden, en dat hij niets anders had dan een klein huis, een humeurige kat die waarschijnlijk iedereen zou overleven, en een steeds omvangrijker buik, waar zijn dokter merkwaardig opgewekt in had zitten poeren en priemen terwijl hij raaskalde over de wonderen die een dieet kon verrichten.

Vandaar die kledderige salade in de kantine.

Hoog aan de wand hingen akelig opgewekte posters met teksten als: U DOET GOED WERK EN ZORG DAT U ELKE MINUUT VAN DE DAG KUNT VERANTWOORDEN, WANT EEN VERLOREN MINUUT IS EEN VERSPILDE MINUUT. Linus had er een bloedhekel aan.

Hij legde zijn handen plat op het bureau om te voorkomen dat hij zijn vingernagels in zijn handpalmen zou drukken. Mevrouw Tremblay, die aan bureau 6 in rij L zat, keek hem aan met een meewarig lachje op zijn gezicht. Hij was nog jong en leek plezier te hebben in zijn werk. 'Er zwaait wat voor u,' fluisterde hij Linus toe.

Mevrouw Jenkins kwam bij zijn bureau. Haar mond was een dunne streep. Zoals gewoonlijk leek het alsof ze haar make-up in

het donker, zonder spiegel, met kwistige hand had aangebracht. De dikke laag rouge op haar wangen was paarsachtig rood, en haar lippenstift had iets weg van bloed. Ze had een zwart broekpak aan, het jasje dichtgeknoopt tot vlak onder haar kin. Ze was graatmager – hoekige botten, omhuld door te strak gespannen huid.

Gunther daarentegen had net zo'n fris gezicht als meneer Tremblay. Het gerucht deed de ronde dat hij de zoon was van een Belangrijk Persoon, hoogstwaarschijnlijk iemand van het Excellent Hoger Management. Hoewel Linus zelden een praatje maakte met zijn collega's, hoorde hij ze onder elkaar wel op gedempte toon roddelen. Hij had al vroeg in zijn leven geleerd dat mensen dikwijls vergaten dat hij er was of zelfs maar bestond als hij niets zei. Toen hij een kind was, had zijn moeder eens tegen hem gezegd dat hij zo kleurloos was dat mensen hem pas opmerkten als ze over hem struikelden.

'Meneer Baker,' zei mevrouw Jenkins opnieuw. Uit haar mond klonk zijn naam bijna als een sneer.

Gunther stond naast haar en keek met een lachje op hem neer. Het was niet bepaald een vriendelijk lachje. Zijn tanden waren stralend wit en vierkant, en hij had een kuiltje in zijn kin. Hij was op een huiveringwekkende manier aantrekkelijk. Het lachje had prachtig moeten zijn, maar het bereikte zijn ogen niet. Linus had het lachje van Gunther alleen geloofwaardig gevonden wanneer hij een verrassingsinspectie uitvoerde en met zijn lange potlood het ene strafpunt na het andere op zijn klembord noteerde.

Misschien was dat het. Misschien zou Linus zijn eerste strafpunt krijgen, iets wat hij sinds de komst van Gunther met zijn puntensysteem op wonderbaarlijke wijze had weten te vermijden. Hij wist dat ze voortdurend werden geobserveerd. Aan het plafond hingen grote camera's die alles registreerden. Als iemand erop werd betrapt dat hij iets verkeerd deed, kwamen de grote luidsprekerboxen die aan de muren hingen knetterend tot leven, en werd luid omgeroepen dat bureau 2 in rij K strafpunten kreeg, of bureau 13 in rij Z.

Linus was er nooit op betrapt dat hij zijn tijd niet goed besteedde. Daar was hij veel te slim voor. En te schijterig.

Maar misschien niet slim of schijterig genoeg.

Hij zou een strafpunt krijgen.

Of misschien zou hij wel vijf strafpunten krijgen, die vervolgens in zijn persoonlijk dossier zouden komen, een smet op zijn zeventien dienstjaren bij het ministerie. Misschien hadden ze de vlek van de dressing gezien. Er golden strikte kledingvoorschriften op het werk. Die stonden uiterst gedetailleerd beschreven op de pagina's 242-246 van *REGELS EN VOORSCHRIFTEN*, het personeelsreglement van het ministerie van Toezicht Magische Jeugd. Misschien had iemand de vlek gezien en gerapporteerd. Daar zou Linus echt niet raar van opkijken. Er waren wel mensen voor onbenulliger kwesties ontslagen.

Dat was Linus bekend.

'Mevrouw Jenkins,' zei hij, met een stem die nauwelijks boven gefluister uitkwam. 'Leuk u te zien vandaag.' Dat was een leugen. Het was nooit leuk om mevrouw Jenkins te zien. 'Wat kan ik voor u doen?'

Gunthers lachje werd breder. Misschien wel tien strafpunten dan. De dressing was immers oranje. Als hij ontslagen werd, zou hij geen kartonnen doos nodig hebben, want het enige wat hij hier had, waren de kleren aan zijn lijf en de muismat met een vervaagde foto van een wit zandstrand en de blauwste zee van de hele wereld. Daarboven stond de tekst *ZOU JE NIET WILLEN DAT JE HIER WAS?*

Ja. Elke dag.

Mevrouw Jenkins leek niet van plan op de begroeting van Linus te reageren. 'Wat hebt u gedaan?' wilde ze weten. Haar wenkbrauwen zaten bijna bij haar haargrens, wat fysiek onmogelijk had moeten zijn.

Linus slikte verwoed. 'Het spijt me, maar ik begrijp niet zo goed waar u op doelt.'

'Dat lijkt me sterk.'

'O. Eh, wat vervelend.'

Gunther noteerde iets op zijn klembord. Hij gaf Linus waarschijnlijk nog een strafpunt vanwege de overduidelijke zweetplekken onder zijn armen, maar daar kon hij nu weinig aan veranderen.

Mevrouw Jenkins leek zijn verontschuldiging niet te accepteren. 'U moet íéts gedaan hebben.' Ze was erg vasthoudend.

Misschien moest hij de vlek van de dressing opbiechten. Dat zou zijn als het lostrekken van een pleister. Beter om het in één keer snel te doen in plaats van het te rekken. 'Ja. Nou, weet u, ik probeer gezonder te eten. Een soort dieet.'

Mevrouw Jenkins fronste haar wenkbrauwen. 'Een dieet?'

Linus knikte driftig. 'Op doktersadvies.'

'Torst u overtollig gewicht mee?' vroeg Gunther, veel te monter.

Linus kreeg een kleur. 'Ja, dat kun je wel zeggen.'

Gunther maakte een meelevend geluid. 'Dat was me al opgevallen. Arme vent. Beter laat dan nooit, denk ik.' Hij tikte met de rand van het klembord op zijn eigen platte buik.

Gunther was weerzinwekkend. Een gedachte die Linus voor zich hield. 'Wat geweldig voor u.'

'U hebt mijn vraag nog niet beantwoord,' zei mevrouw Jenkins bits. 'Wat kunt u in vredesnaam gedaan hebben?'

Hij kon het maar beter achter de rug hebben. 'Een stommit. Onhandig als ik ben. Ik wilde mijn salade eten, maar kennelijk heeft boerenkool een eigen wil, want die viel van mijn...'

'Ik heb geen idee waar u over wauwelt,' zei mevrouw Jenkins terwijl ze zich vooroverboog en haar handen op zijn bureau zette. Ze tikte met haar zwartgelakte nagels op het hout. Het klonk als het geratel van botten. 'Luister.'

'Ja, mevrouw.'

Ze keek hem doordringend aan.

Zijn maag draaide zich om.

'U moet morgenochtend op gesprek komen bij het Excellent Hoger Management,' zei ze langzaam.

Dat had hij niet verwacht. Absoluut niet. Sterker nog, van alle